

Sprawa C-58/17

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

31 lipca 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Verwaltungsgericht Wien (Austria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

10 lipca 2020 r.

Strona skarżąca:

IE

Druga strona postępowania:

Magistrat der Stadt Wien

Przedmiot postępowania głównego

Projekt budowlany – Ochrona przyrody – Tereny rozrodu i odpoczynku – Ingerencja, pogarszanie stanu lub niszczenie

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywa siedliskowa), art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

- 1) Co należy rozumieć pod pojęciem „terenu rozrodu” w rozumieniu art. 12 ust. [1] lit. [d]) dyrektywy siedliskowej, i w jaki sposób należy wyznaczyć granicę w przestrzeni między „terenem rozrodu” a innymi obszarami?

- 2) Według jakich determinantów należy ustalić, czy i w razie odpowiedzi twierdzącej na jaki okres istnienie terenu rozrodu jest ograniczone pod względem czasowym?
- 3) Według jakich kryteriów należy ustalić, czy wskutek określonego działania lub zaniechania doszło do pogorszenia stanu lub zniszczenia terenu rozrodu?
- 4) Według jakich kryteriów należy ustalić, czy doszło do pogorszenia stanu lub zniszczenia „terenu odpoczynku” w rozumieniu art. 12 ust. [1] lit. [d] dyrektywy siedliskowej?

Powołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (zwana dalej „dyrektywą siedliskową”), art. 2, 12, 16 i 23 oraz załącznik IV

Powołane przepisy krajowe

Wiener Naturschutzgesetz (wiedeńska ustawa o ochronie przyrody), § 4, 5, 7, 9, 10 i 49 oraz załącznik

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 Verwaltungsgericht Wien (sąd administracyjny w Wiedniu) ma do rozpatrzenia skargę (Beschwerde) na grzywnę wymierzoną przez organ karnoadministracyjny.
- 2 Skarżący to pracownik dewelopera, tj. przedsiębiorstwa, któremu podmioty trzecie powierzyły zaplanowanie i zorganizowanie prac budowlanych. Ze względu na pełnione przez skarżącego szczególne funkcje kierownicze w przedsiębiorstwie, na gruncie prawa karnego można mu przypisać ewentualne naruszenia przez to przedsiębiorstwo przepisów wiedeńskiej ustawy o ochronie przyrody, o ile nie jest on w stanie uwiarygodnić, że podjął wszelkie możliwe kroki, aby zapobiec owym naruszeniom.
- 3 Skarżącemu zarzucono zniszczenie lub pogorszenie stanu terenu odpoczynku lub rozrodu chomików europejskich, a tym samym naruszenie § 10 ust. 3 pkt 4 wiedeńskiej ustawy o ochronie przyrody. Przepis ten stanowi transpozycję art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej. Zawarte w wiedeńskiej ustawie o ochronie przyrody pojęcia: „teren odpoczynku”, „teren rozrodu”, „pogorszenie stanu” oraz „niszczenie” mają w związku z tym takie samo znaczenie jak odpowiadające im pojęcia dyrektywy siedliskowej. Wykładnia tych pojęć zawartych w art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej jest zatem niezbędna do rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.

Istotne argumenty stron w postępowaniu głównym

- 4 Skarżącemu zarzucono, że ponosi odpowiedzialność za to, iż deweloper zlecił firmie budowlanej przeprowadzenie robót budowlanych, na skutek których doszło do zniszczenia lub pogorszenia stanu terenu odpoczynku lub rozrodu chomików europejskich, co stanowiło naruszenie zakazu wyrażonego w § 10 ust. 3 pkt 4 wiedeńskiej ustawy o ochronie przyrody.
- 5 Skarżący nie zgadza się z twierdzeniem, że doszło do zniszczenia lub pogorszenia stanu terenu odpoczynku lub rozrodu chomików europejskich.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

- 6 Tak jak w postępowaniu w sprawie C-477/19 niezbędne jest wyjaśnienie, w jaki sposób należy interpretować pojęcia: „teren odpoczynku”, „teren rozrodu”, „pogorszenie stanu” oraz „niszczenie” zawarte w art. 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy siedliskowej.
- 7 Zdaniem sądu odsyłającego istotne jest również rozgraniczenie tych pojęć. Ponieważ § 10 ust. 3 pkt 4 wiedeńskiej ustawy o ochronie przyrody obejmuje cztery samodzielne znamiona czynu zabronionego (pogorszenie stanu terenu odpoczynku, niszczenie terenu odpoczynku, pogorszenie stanu terenu rozrodu, niszczenie terenu rozrodu), każde pojedyncze naruszenie należy ukarać odrębnie.
- 8 W opinii sądu odsyłającego w wyroku w sprawie C-477/19 niewyjaśniona pozostała w szczególności kwestia, w jaki sposób należy odgraniczyć pod względem przestrzennym i czasowym teren rozrodu chomików europejskich.
- 9 Z punktu widzenia przestrzeni pojawia się pytanie, czy przez teren rozrodu należy rozumieć tylko samą norę chomika czy też również otoczenie tej nory (a jeśli tak, to w jakim zakresie).
- 10 Z punktu widzenia czasu pojawia się pytanie, jako długo dane miejsce należy uznawać za teren rozrodu. W tym kontekście niejasne jest, czy istotny jest okres rzeczywistego zamieszkiwania i chowu czy też okres możliwego zamieszkiwania i chowu.